

Lekcja 5

4 sierpnia

Nawrócenie Pawła

Tekst biblijny: Dz 26,8-19.

Cel lekcji

Poznanie: Określenie etapów prowadzących do nawrócenia Saula.

Odczucie: Dostrzeżenie reakcji Saula na Boże kierownictwo.

Działanie: Naśladowanie zdecydowania Saula w służeniu Bogu.

Plan nauczania

I. Poznanie: Etapy prowadzące do nawrócenia Saula.

- A. Jakie zasadnicze motywy kierowały życiem Saula przed nawróceniem?
- B. Co sprawiło, że prześladowca zmienił się w apostoła?

II. Odczucie: Uległość i posłuszeństwo Saula.

- A. Co sprawiło, że Saul tak ulegle zareagował na Boże powołanie?
- B. Jaki jest związek między poleceniem: „powstań i idź” (Dz 9,6), a późniejszą deklaracją Pawła: „nie byłem nieposłuszny temu widzeniu niebieskiemu” (Dz 26,19)?
- C. Jak Saul pozostał wierny Bożej deklaracji, iż jest on Bożym „wybranym naczyniem” (Dz 9,15)?

III. Działanie: Zdecydowane służenie Bogu.

- A. Jak możesz być wybranym naczyniem Boga w społeczności, w której żyjesz?
- B. Co musisz porzucić, a co przyjąć, aby doświadczyć prawdziwego nawrócenia?

Podsumowanie: Przemiana najgroźniejszego prześladowcy chrześcijan w najzarderliwszego obrońcę chrześcijaństwa ilustruje radykalność przemiany dostępnej dla każdego z nas.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Ga 1,1, 1 Kor 9,1.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Paweł był człowiekiem wielkiej wiary, pewności i odwagi, a to dlatego, że był bezgranicznie oddany Jezusowi, którego spotkał na drodze do Damaszku. To jedno wydarzenie wywarło na niego wpływ, jaki nie ustał do końca jego życia. W ten sposób Paweł stał się odważnym, pełnym Ducha Świętego posłańcem ewangelii. Tak więc mógł napisać z ufnością do zboru w Koryncie o Źródle swojej siły pośród konfliktów: „Czy nie jestem wolny? Czy nie jestem apostołem? Czy nie widziałem Jezusa, Pana naszego? Czy wy nie jesteście dziełem moim w Panu?” (1 Kor 9,1). Lekcja tego tygodnia wskazuje, że nasza chrześcijańska ufność i odwaga są zależne od posłuszeństwa powołaniu do uczniostwa, jakie Jezus kieruje do nas.

Tylko dla nauczyciela: Paweł opisał siebie jako „najmniejszego z apostołów” (1 Kor 15,9). Jednak nikt nie wywarła takiego wpływu w świecie jak Paweł niosąc ludzkości dobrą nowinę o Jezusie. Ten „najmniejszy z apostołów” przekroczył najwięcej granic, by głosić ewangelię, założył najwięcej zborów, napisał większą część chrześcijańskiej teologii. Paweł mówił o swoim powołaniu jako „nie od ludzi ani przez człowieka, lecz przez Jezusa Chrystusa i Boga Ojca” (Ga 1,1). To Jezus, który zatrzymał Pawła na drodze do Damaszku, zmienił go bezpowrotnie. To, jak Paweł stał się wielkim apostołem, jest treścią lekcji tego tygodnia.

Dyskusja: Choć Paweł był wybitną osobą w wielu dziedzinach jego życia i służby, dlaczego nazywał siebie „najmniejszym ze wszystkich świętych” (Ef 3,8)? Jaką rolę odgrywa pokora w byciu wyznawcą i świadkiem Jezusa? Pomyśl o kimś, kto zrobił na tobie niezapomniane wrażenie. W jaki sposób jesteś lepszym człowiekiem dzięki temu?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: „Gdy Chrystus objawił się Pawłowi i został on przekonany, że prześladował Jezusa w osobie jego świętych, przyjął prawdę taką, jaką jest ona w Jezusie. W umyśle i charakterze objawiła się przekształcająca moc i stał się nowym człowiekiem w Chrystusie Jezusie. Przyjął prawdę w takiej pełni, że ani ziemia, ani piekło nie mogły zachwiać jego wiary” (Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. I, Warszawa 2010, wyd. I, s. 322). W lekcji tygodnia będziemy się uczyć o Pawle jako prześladowcy, nawróconym chrześcijaninie i apostołe.

Komentarz biblijny

I. Saul prześladowca (przeczytaj Dz 7,58; 8,1.3; 26,9-11).

Pierwsze cztery nawiązania do Saula w *Dziejach Apostolskich* dotyczą jego życia jako prześladowcy pierwszych chrześcijan. Po raz pierwszy spotykamy Saula z Tarsu, kiedy pilnuje on szat tych ludzi, którzy kamieniają Szczepana (Dz 7,58). Po drugie, w Dz 8,1 czytamy, że Saul zgadzał się na ukamienowanie Szczepana, a za to, jaką rolę odegrał w uśmierceniu chrześcijańskiego męczennika „znalazł się w gronie radnych Sanhedrynu” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 57). Żądza władzy często zaczyna się od cichego kompromisu, a potem szybko przeradza się w egoistyczne dążenie do samorealizacji

po trupach. Jeden zły czyn może prowadzić do kolejnych, jeszcze gorszych. Każdy zły czyn obniża wrażliwość sumienia. Po trzecie, w Dz 8,3 czytamy o tym, jak Saul przystąpił do swojego diabolicznego dzieła w Jerozolimie - „tępił zbór; wchodził do domów, wywlekał mężczyzn i niewiasty i wtrącał do więzienia”. Po czwarte, Dz 9,1 wskazuje, że młodemu faryzeuszowi nie wystarczyło prześladowanie chrześcijan w Jerozolimie. Gorliwość w unicestwieniu Kościoła skłoniła Saula, by udać się do Damaszku, gdzie znajdowało się sporo wyznawców Jezusa. Jego śmiertcionośna misja miała pieczęć aprobaty arcykapłana z Jerozolimy (Dz 9,1). „Jeszcze przez pewien czas był miażdżącym narzędziem w rękach szatana realizującego swój bunt przeciwko Synowi Bożemu” (Ellen G. White, *Działalność apostołów*, Warszawa 2007, wyd. IV, s. 57). A potem przyszedł czas na oślepiającą wizję na drodze do Damaszku.

Do rozważenia: Gamaliel był jednym z najwybitniejszych faryzeuszów, sławnym nauczycielem żydowskim. To on powstrzymał Sanhedryn przed zamordowaniem apostołów, kiedy rozsądnie zauważył, że jeśli chrześcijaństwo „jest z Boga, nie zdołacie ich zniszczyć” (Dz 5,39). Saul był jednym z najlepszych uczniów Gamaliela. Dlaczego zatem Saul postępował wbrew radzie swojego nauczyciela i realizował swoją misję zagłady wobec chrześcijan?

II. Saul nawrócony (przeczytaj Dz 9,1-19; 22,1-10; 26,12-18).

Kiedy Bóg potrzebuje kogoś do wypełnienia misji, znajduje i wybiera taką osobę. Tak powołał Abrahama w Ur, Mojżesza na pustyni, Daniela w Babilonie, Esterę w Medo-Persji, Jana Chrzciciela na pustkowiu, Piotra nad Jeziorem Galilejskim i wreszcie Saula z Tarsu. Nawrócenie Pawła, który będąc prześladowcą chrześcijan stał się największym ewangelistą i globalnym misjonarzem, którego znaczenia nie sposób oszacować. Spotkanie z Jezusem i oślepiająca wizja na drodze pod Damaszkiem zmieniły Saula z zaprzysiężonego wroga chrześcijaństwa w jego najzarliwszego rzecznika. Droga do Damaszku zmieniła się z drogi mordu na drogę spotkania ze zmartwychwstałym Jezusem.

- „Saulu, Saulu, czemu mnie prześladujesz?” (Dz 9,4) - zapytał głos z nieba.

- „Kto jesteś, Panie?” (Dz 9,5) - zapytał prześladowca.

Odpowiedź zdumiała Saula.

- „Ja jestem Jezus” (Dz 9,5).

Jezus zawsze wkracza w życie ludzi - Nikodema faryzeusza, przywódcy Jaira, wdowy z Nain, Samarytanki przy studni, setnika pragnącego uzdrowienia sługi, Łazarza i jego sióstr, Szymona trędowatego, Annasza i Kajfasza, Heroda i Piłata, Saula i wielu, wielu innych. Błogosławiony, kto poddaje się tej boskiej interwencji. Saul poddał się Jezusowi zadając najważniejsze pytanie w swoim życiu:

- „Panie! co chcesz, abym ja uczynił?” (Dz 9,6 BG). Nawrócenie Saula było zupełne, a do Damaszku udał się, by poznać swoją przyszłość.

Do rozważenia: Zmartwychwstały Jezus zadał Saulowi celne pytanie: „Czemu mnie prześladujesz?” (Dz 9,4). Z tego pytania wynikają dalekosiężne wnioski - wszelkie działanie czy słowo wypowiedziane przeciwko człowiekowi i poniżające go jest postrzegane przez Jezusa jako skierowane przeciwko Niemu. Jak pytanie Jezusa zadane Saulowi rzuca światło na aspekt wiary w naszym życiu?

III. Saul apostoł (przeczytaj Dz 9,26-30; 26,12-19).

Przemiana Saula z najbardziej przerażającego prześladowcy Kościoła w najzarliwszego obrońcę chrześcijaństwa to wydarzenie nie mające sobie równych. To, co stało się po spotkaniu Saula z Jezusem na drodze do Damaszku, możemy odtworzyć ze sprawozdania w Dz 9 i Ga 1,15-24. (1) Kiedy Ananiasz wypowiedział te pełne dobroci i życzliwości słowa: „Bracie

Saulu”, wrogość Saula prześladowcy wobec chrześcijan znikła zupełnie (Dz 9,17). Ananiasz ochrzcił Saula. (2) Saul przekonująco opowiadał o Jezusie w Damaszku. (3) Saul udał się do Arabii (Ga 1,17), by się modlić i rozmyślać oraz prosić Boga, by ukazał mu, jak ma Mu służyć. (4) Saul wrócił do Damaszku i służył tam przez trzy lata. (5) Saul wrócił do Jerozolimy, by przyłączyć się do uczniów (Dz 9,26). (6) Apostołowie nie byli pewni nawrócenia Saula i trzeba było, by inny nawrócony - Barnaba - opowiedział apostołom, jak Saul „w drodze ujrzał Pana (...) i jak w Damaszku nauczał śmiało w imieniu Jezusa” (Dz 9,27). (7) Saul został w Jerozolimie, odważnie przemawiając, ale helleniści sprzysięgli się dokonać zamachu na jego życie. (8) Saul uciekł do swojego rodzinnego Tarsu. (9) Być może Saul pozostałby zapomnianym, bezimiennym chrześcijaninem, gdyby nie cudowne działanie Ducha Świętego. Słyszając o zdumiewającym, międzykulturowym rozwoju zboru w Antiochii, apostołowie wysłali Barnabę, by przyjrzał się z bliska temu zborowi. Przybycie Barnaby przyczyniło się do rozwoju zboru, a Barnaba udał się aż do Tarsu, by pozyskać Saula do pomocy w Antiochii (Dz 11,25-26). Wkrótce potem zespół pod kierunkiem Barnaby i Saula wyruszył w pierwszą podróż misyjną w dziejach Kościoła - podróż, która zapoczątkowała misję trwającą do dziś, kontynuowaną w oczekiwaniu na powtórne przyjście Pana, kiedy „będzie głoszona ta ewangelia o Królestwie po całej ziemi” (Mt 24,14).

Do rozważenia: Krew męczenników jest ziarnem Kościoła. Omów to, jak męczeństwo Szczepana i późniejsze prześladowanie przyczyniły się do rozwoju Kościoła wczesnochrześcijańskiego.

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: W *Dziejach Apostolskich* Łukasz używa imienia „Saul” 25 razy, a imienia „Paweł” 129 razy. Co znaczą te dwa imiona? Apostoł daje nam wskazówkę w Dz 26,14: „Usłyszałem głos do mnie mówiący w języku hebrajskim: Saulu, Saulu, czemu mnie prześladujesz?”. Jako faryzeusz Saul dobrze znał język hebrajski (lub jego bardziej powszechną formę - języka aramejski), a w tym języku jego imię brzmiało Saul. Jednak jego greckie imię to Paweł. Ponieważ został powołany jako apostoł pogan, z których wielu mówiło po grecku, apostoł wolał się posługiwać grecką formą swojego imienia. Apostoł był zdecydowanym zwolennikiem kontekstualizacji: „Dla wszystkich stałem się wszystkim, żeby tak czy owak niektórych zbawić” (1 Kor 9,22).

Pytanie do przemyślenia: W jaki sposób możemy kontekstualizować głoszenie ewangelii?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Po opowiedzeniu o swoim nawróceniu królowi Agryppie Saul wyłożył swoje życiowe motto, którym kierował się od spotkania na drodze do Damaszku: „Nie byłem nieposłuszny temu widzeniu niebieskiemu” (Dz 26,19). To jedno krótkie zdanie mieści w sobie całe życie, świadectwo i męczeństwo wielkiego apostoła. Zachęć uczestników lekcji, by w jednym zdaniu podsumowali cel swojego chrześcijańskiego życia.